

Livshotande avgiftning

LG berättar:

"Jag gick nyligen igenom en nedtrappning av bensodiazepin som jag inte minns mycket av på grund av en minnesförlust som sträcker sig både bakåt och framåt i tiden ifrån när jag blev inlagd. Det jag berättar är vad jag minns, jag har hemskt luddiga minnen, men vänner och personal på sjukhuset har fyllt i minnesluckorna.

Jag blev inlagd på avdelning 52 och fick standardnedtrappningen på Oxascand (lugnande medel, bensodiazepinderivat/FASS). Först 40mg sedan 30mg nästa dag, därefter 20mg och 10mg efter fyra dagar. Det räcker naturligtvis inte. Min sjukhusvistelse för avgiftning var under två veckor. Jag har ett minne av att de förlängde min vistelse med några dagar, men någonstans där så skrev de bara ut mig helt plötsligt. Jag vet inte exakt varför, om jag var nere under gränsvärdet på 200ng/ml som de använder sig av på avdelning 52. Då är man avgiftad tycker de.

Ute på sjukhusområdet vaknade jag plötsligt till. Jag bara står där med mina väskor och fattar ingenting. Tydligt gick jag tillbaka och tog hissen upp till avdelning 52 igen, helt förvirrad. De skulle precis kasta ut mig när läkaren kommer och förhindrar detta. Ofattbart att personalen inte märkt hur förvirrad jag var när de skrev ut mig. Jag minns inte exakt hur det var men tror att jag fick en nedtrappning till.

Under den tiden fick jag mitt första epileptiska anfall på natten. Jag har förstått att det var ett kraftigt anfall. Sedan får jag ett till anfall. Inget av detta minns jag, men har fått det berättat för mig av både sjukhuspersonal och kompisar som också var inlagda. Därefter får jag ännu ett anfall som varade i tjugo minuter. För detta får jag ingen medicin, ingen hjälp.

Därefter, men jag minns inte hur långt tid efter, får jag ytterligare ett epileptiskt anfall som varade i 25 minuter. Jag vet inte om jag då fick något kramplösande, för jag minns inget och har inte fått något berättat för mig. Mitt nästa anfall varade i 45 minuter. Efter detta flyttas jag till en neurologisk mottagning. Där sövdes jag och låg sedan i respirator i fem dygn.

Jag minns inte när jag vaknade efter detta. Helt plötsligt är jag bara på neurointensiven. Då har jag fått lunginflammation också och har förlorat talet. Jag kan inte skriva, stava, knappt läsa. Man talade om geriatriken (vård vid sjukdomar som hör ihop med åldrandet) och skulle återkomma om en eventuell förflyttning dit. Trots att jag inte kunde uttrycka mig minns jag att jag i panik tänkte "nej nej nej!" Jag fick höra att jag ska vara glad att jag lever. Den enda medicin jag erbjöds var en Oxascand i två nätter.

Det är väldigt märkligt att jag efter hela denna resa inte får Stesolid (ångestdämpande, muskelrelaxerande, kramplösande, lugnande och sederande preparat/FASS). Jag hade kunnat åka på ännu fler krampanfall. Längre epileptiska anfall kan vara livshotande. När jag efter avgiftningen fick åka till ett behandlingshem kunde jag fortfarande knappt prata och hade extrema problem med koordinationen. Att ta på en tröja kunde ta över fem minuter för jag fattade inte hur man gjorde. Jag kunde inte svara på enkla frågor, visste inte mitt eget personnummer. Från det första epileptiska anfallet tills jag var någorlunda återställd igen tog det över sex månader.

ENOUGH! undrar; var allt detta lidande nödvändigt? Hur hade det sett ut om LG hade fått en långsam nedtrappning och Stesolid efter första krampanfallet?

ENOUGH! – en skrivargrupp

Vilka är vi?

Vi är de som vägrar tåga när våra vänner på beroendemottagningarna far illa. Många har dött en för tidig död. Vi har nu fattat pennan för vännerna som ber om hjälp men ingen får. Vi vill synliggöra det osynliga folket, vars röster inte hörs, vars liv inte räknas.

